

Arrest

nr. 250 397 van 4 maart 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 29 juli 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 5 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 25 mei 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 27 mei 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U woonde met uw moeder in de gemeente Soyapango, gelegen in de staat San Salvador. Sinds 2014 werkte u in een callcenter en sinds 2015 kocht en verkocht u wagens in bijberoep. U had trouwplannen met toen uw vriendin N. (...) maar jullie woonden nog niet samen. N. (...) woonde in Colon, gelegen in de staat La Libertad.

Toen u maandag 1 juli 's ochtends thuis kwam, nadat u boodschappen was gaan doen, kwam er iemand op uw deur kloppen. U deed open en zag een jongen van ongeveer vijftien jaar voor uw deur staan. De jongen gaf u een gsm en toen u die aanpakte, sprak een bendelid u aan. Hij eiste \$6000 van u en zei dat indien u dit niet zou geven hij een aanslag op uw leven zou plegen. Toen u tweemaal aanhaalde dat u dat bedrag niet kon betalen, gaf het bendelid u nog een week de tijd om het geld te verzamelen en haakte hij vervolgens in.

U had reeds eerder met uw vrouw afgesproken dat jullie die dag haar paspoort zouden gaan halen. U ging haar daarom na het incident aan uw voordeur ophalen op het werk. U vertelde pas wat u was overkomen eerder die dag nadat jullie het paspoort hadden afgehaald en in haar woning waren aangekomen.

Sinds de dag van het incident ging u enkel nog heen en terug langs uw woning. U verbleef enkele dagen bij uw vrouw. U en uw vrouw hadden beslist dat zij niet meer naar uw woning zou gaan voor haar eigen veiligheid. Aangezien er echter nog enkele spullen van haar in uw woning lagen en uw vrouw bleef aandringen om die samen met u te gaan ophalen, beslisten jullie dat jullie op een dag vroeg in de ochtend er heen zouden gaan. Op 9 juli rond vijf uur 's ochtends gingen jullie naar uw woning. Toen jullie uw woning verlieten en naar de auto stapten, werden jullie benaderd door bendeleden die jullie vroegen waar het geld was dat u moest betalen. Jullie antwoordden dat jullie het geld niet hadden. Daarop richtte één van de bendeleden een pistool op u en begon uw vrouw te wenen. Ze smeekte hen om u niets aan te doen en vroeg of jullie twee dagen meer tijd konden krijgen om het geld bijeen te zamelen. De bendeleden stonden dit toe, maar waarschuwden jullie om niet te proberen weg te vluchten, aangezien ze jullie in dat geval toch zouden komen opzoeken en doden.

U en uw vrouw waren onderling overeen gekomen dat jullie hen \$2500 zouden geven. Twee dagen later, op 11 juli, kwamen de bendeleden weer langs om het geld op te halen. Toen u hen \$2500 gaf, werden ze lastig op u aangezien dat bedrag niet overeenkwam met hetgeen jullie hadden afgesproken. De bendeleden wezen u erop dat u geen spelletjes met hen kan spelen en dat u moet gehoorzamen wanneer iets van u wordt gevraagd. U vroeg hen om u te helpen en ze stemden in om u nog een week extra tijd te geven om het overige gedeelte van het bedrag te verzamelen en te overhandigen. Ze waarschuwden u dat het uw laatste kans was en dat indien u volgende keer niet in staat zou zijn om hen het bedrag te overhandigen, ze u zouden doden.

Op 17 juli ging u naar het politiekantoor om aangifte te doen van de incidenten die hadden plaats gevonden. U vertelde de agent wat u was overkomen en die zei u dat wanneer ze bendeleden zouden aanhouden, u de kans zou krijgen hen te komen identificeren en te zeggen of het de bendeleden zijn waarmee u zelf problemen had gehad. De agent wilde u geen aangifte geven, maar vroeg wel uw telefoonnummer. Op die manier zouden ze u kunnen contacteren in het geval ze u nodig hadden.

U keerde terug naar de woning van uw vrouw en later op de dag kreeg u telefoon van uw buurvrouw die zei dat er om het half uur mensen voorbij uw huis kwamen die vroegen waar u was. U lichtte uw buurvrouw niet verder in over uw problemen. Nadien werd u ook door een vriend opgebeld die u vroeg of u problemen had, aangezien personen aan het vragen was of ze u hadden gezien. U besliste om over uw problemen te vertellen tegen uw vriend. Uw vriend zei dat u niet naar de politie had moeten gaan en op dat moment besepte u dat u niet naar uw woning terug kon. Het feit dat u namelijk naar de politie was gegaan zouden de bendeleden opvatten als een daad van verraad en ze zouden u vermoorden.

U en uw vrouw beslisten dat jullie jullie huwelijk, dat drie dagen later zou plaats vinden in San Salvador, zouden annuleren. U sloot u op bij uw vrouw thuis en kwam de komende dagen niet meer buiten. U nam ontslag op uw werk en uw vrouw stopte abrupt met haar laatste semester op de universiteit. In ongeveer een week tijd planden jullie wat jullie verder zouden doen. Jullie beslisten om toch nog te huwen, maar op een locatie ver af gelegen van San Salvador. Op 27 juli trouwden jullie in intieme kring in Sonsonate.

De volgende dag, op 28 juli, verliet u El Salvador samen met uw vrouw en zoon. Jullie verbleven enkele dagen op huwelijksreis in Parijs en reisden vervolgens op 31 juli door naar België. Op 5 augustus 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw identiteitskaart, paspoort en rijbewijs neer, evenals het huwelijksregister, de getuigenis van de notariële akte in verband met het huwelijk en aktes dat jullie geen problemen hebben gekend met de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>)).

Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vanaf 2015 verkocht u op zelfstandige basis wagens. Via een importeur die de juiste licentie had, kocht u wagens op veilingen in de Verenigde Staten en liet u die vervolgens overbrengen naar El Salvador. U herstelde ze en verkocht ze door. Indien iemand in El Salvador u een wagen aan een interessante prijs aanbood, kocht u die eveneens en verkocht u die weer verder (CGVS, p. 8).

Wanneer u gevraagd wordt of u ooit enige problemen heeft gekend in de aan- en verkoop van auto's, antwoordt u dat dat niet het geval was aangezien u altijd handel deed met mensen die u kende. U verkocht altijd door middel van mond aan mond reclame. Wanneer u wordt gevraagd of u ooit enige problemen heeft gekend met bendeleden wat betreft uw handel, antwoordt u ontkennend. U zegt dat u

eigenlijk nooit sprak over wat u deed en dat wanneer iemand u met een wagen zag, u altijd zei dat u die geleend had. Alleen uw familie wist waar u mee bezig was (CGVS p. 8). Gedurende de vier jaar dat u in deze handel zat heeft u met andere woorden nooit enige problemen gekend, tot op de dag dat het jonge bendelid op uw deur klopte en er \$6000 van u werd geëist.

Wanneer u gevraagd wordt of private individuen renta betalen, antwoordt u dat zij die bijvoorbeeld een bakkerij hebben of melk of kaas verkopen, elke week renta moeten betalen. Ook verkopers en zij die voor leveringsbedrijven werken moeten renta betalen (CGVS p. 16). Uit uw antwoord blijkt dat zelfstandigen (handelaars) renta moeten betalen. U was zelf gedurende vier jaar een autohandelaar, die met zijn verkoopwaar in de wijk kwam – u zei dat de wagen geleend was indien iemand er iets over vroeg –, en toch bent u geen één keer aangesproken geweest in verband met het betalen van renta door een bendelid. Dat is opmerkelijk. U verklaarde eerder immers al nadrukkelijk dat de bendeleden alles weten over alle mensen in de wijk (CGVS p. 13). Verder zegt u dat de bendeleden alles over u wisten en dat ze daarom nooit uw documenten hebben gecontroleerd. Ze zijn bovendien ook overal aanwezig in uw wijk (CGVS p. 14). U woont al enkele jaren in de wijk en u houdt zich bovendien gedurende vier jaar bezig met de aan- en verkoop van wagen. Indien de bendeleden u inderdaad kenden en alles over u wisten lijkt het vreemd dat zij u vier jaar lang niet hebben benaderd voor het betalen van renta zoals ze met de andere verkopers in uw wijk doen.

Voor uw job reed u met verschillende auto's rond. Mensen in uw omgeving zagen u dan ook met de ene, dan weer met de andere wagen rijden (CGVS p. 16). Wanneer u wordt gewezen op het feit dat u jarenlang in dezelfde buurt woonde en gedurende een paar jaar auto's verkoopt, en dat het logisch zou zijn dat uw welvaart de bendeleden al eerder zou zijn opgevallen en dat zij u hierover zouden hebben aangesproken, antwoordt u louter dat dat niet het geval was. U zegt dat telkens u voorbij kwam ze wel geld vroegen, maar dat dat geen grote bedragen waren. Plots overhandigden ze u de telefoon, en wist u dat het moment was aangebroken (CGVS p. 17). U antwoordt niet op de vraag die u wordt gesteld, maar kijkt af van de kwestie. Wanneer u nogmaals op dezelfde bedenking wordt gewezen en wordt gevraagd waarom dat bij u niet het geval was, slaagt u er weer niet in concreet antwoord te geven. U zegt slechts dat ze u niet hebben benaderd om de reden dat u wagens had en dat ze u ook niet hebben aangegeven dat het daarom was. U denkt dat ze gelijk wie uitkiezen en dat dat gewoon het noodlot is (CGVS p. 17).

In dit verband dient te worden opgemerkt dat u ten eerste nogmaals geen antwoord geeft op de vraag. Ten tweede zijn uw verklaringen weinig consistent. U zegt dat het feit dat de bendeleden u hebben aangesproken om te betalen, het gevolg is van noodlottige willekeur. U zegt dat de reden dat ze u een geldsom hebben gevraagd niets te maken heeft met uw handel in auto's. Dit terwijl u eerder verklaarde dat de bendeleden hadden opgemerkt dat u altijd met verschillende auto's rondreed en u denkt dat ze daarom beslisten u aan te spreken, aangezien ze hadden nagedacht over vanwaar u uw geld bleef halen (CGVS p.16). U had bovendien eerder tijdens het interview eveneens aangehaald dat telkens wanneer iemand u iets vroeg over de auto waarmee u rondreed, u uitlegde dat u de auto geleend had. Het was uw omgeving met andere woorden wel degelijk opgevallen dat u met verschillende wagens rondreed en u diende zichzelf hiervoor te verklaren. Het is vreemd dat u dat in dit opzicht niet aanhaalt.

Uw onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen omtrent de vragen die u worden gesteld doen verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u bovendien geen verklaring weet te bieden voor het feit dat u gedurende jaren van auto's verhandelen met rust werd gelaten door de bende terwijl andere mensen steeds renta moesten betalen doet verdere twijfels rijzen.

Voorts is het opmerkelijk dat niemand van uw familie die nog in El Salvador woont, nog enige last heeft ondervonden van de bendeleden in kwestie. Wanneer u wordt gevraagd of uw moeder of zoon, of zijn moeder, nog enige problemen hebben gekend sinds uw vertrek, antwoordt u dat ze de woning niet uit komen en nergens heen gaan. Zij bevinden zich nog altijd in de kolonie zelf (CGVS p. 13). Meer zelfs, uw moeder woont nog altijd in uw huis (CGVS p.6). Het feit dat uw moeder op zich thuis is kunnen blijven wonen zonder problemen te hebben gekend, roept reeds vragen op. Uw verklaring dat uw familie steeds in de kolonie bleef houdt weinig steek als verklaring voor de reden waarom ze nooit meer problemen hebben gehad. Uw problemen vonden immers telkens plaats voor uw voordeur, in uw kolonie. Dit is hetzelfde huis waar uw moeder nog steeds woont (CGVS p. 6). In de kolonie blijven geeft dan ook geen verklaring voor het feit dat zij met rust zijn gelaten. U zegt wel nog dat ze thuis langs zijn gekomen om naar u te vragen maar dat uw moeder zei dat u er niet was. De laatste keer dat ze u thuis zijn komen opzoeken was twee weken na uw vertrek (CGVS p. 18). Ze zouden niet meer gezocht hebben want ze hadden al overal gezocht (CGVS, p. 18). Wanneer u verder in dit opzicht wordt

gevraagd of de bendeleden uw moeder of schoonfamilie daarna nog hebben gevraagd naar u, antwoordt u ontkennend en zegt u dat uw moeder bijna altijd werkt en bijna niet thuis is en dat uw schoonvader zei dat alles rustig is maar dat het nog steeds wel gevaarlijk is. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat het merkwaardig is dat ze geen druk op u hebben uitgeoefend via uw (schoon)familie, gezien ze per sé geld van u willen, antwoordt u dat u denkt dat ze niet meer op het geld uit zijn. U denkt dat ze nu naar u op zoek zijn omwille van de aangifte die u bij de politie heeft gedaan.

Ze willen u terug tegen komen om u te doden (CGVS p. 19). Hier dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen weinig logisch zijn. De bendeleden hadden namelijk, ondanks het veranderde motief van hun zoektocht naar u, nog steeds op een zelfde manier druk op u kunnen uitoefenen. Net zoals ze zouden hebben gedaan indien ze betaling van u wensten, hadden ze uw moeder kunnen bedreigen opdat de boodschap tot bij u zou geraken. Uw verklaringen kunnen maar weinig overtuigen. Uit informatie blijkt namelijk dat het risico van gerichte bedreigingen en geweld niet afneemt, maar na verloop van tijd eerder toeneemt in intensiteit en directheid. Het risico breidt zich bij wanbetaling uit tot andere familieleden en kan leiden tot vervolging na verhuis. Het risico van een specifieke bedreiging dient dus te worden opgevat als een continuïteit. Het risico kan snel stijgen afhankelijk van de aard van de bedreiging en of het gedrag van de betrokkene wordt beschouwd als een daad van verraad of van verzet. Dat de bendeleden slechts aan enkele mensen naar u zouden hebben gevraagd, even naar u zouden hebben gezocht en daarna zouden zijn gestopt aangezien ze 'overal' hadden gezocht, is weinig geloofwaardig.

Tot slot is het vreemd dat u besloot om pas na de deadline van betaling die de bendeleden u hadden gegeven, namelijk een week, samen met uw vrouw langs uw huis te gaan en de spullen van uw vrouw te gaan halen (CGVS p. 12) U zegt in dit verband dat u nog niets af wist van de ernst van de feiten (CGVS p. 19). Dit is gezien de Salvadoraanse context weinig aannemelijk. Bovendien valt dit moeilijk te rijmen met uw eigen gedrag. Zo verbleef u gedurende acht dagen na de bedreiging bij uw vrouw uit angst voor de bendeleden (CGVS p. 12) Bovendien hebben de bendeleden u met de dood bedreigd. U zegt ook dat zij niet slapen en heel de nacht de wacht houden (CGVS p. 8). Dat u beslist om na het verlopen van de termijn samen met uw vrouw naar huis te gaan zonder geld of de intentie te betalen omdat u "de ernst van de feiten niet zag" is niet aannemelijk.

Op 17 juli bent u te voet naar het politiekantoor in uw wijk gegaan om aangifte te doen van de bedreigingen die u ontving. Dit kantoor ligt in het midden van uw wijk; in het midden van alles (CGVS p. 21). In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat het zeer vreemd is dat u, nadat u met de dood bent bedreigd door bendeleden uit uw wijk, de dag voor de deadline van betaling te voet door uw wijk naar het politiekantoor wandelt om aangifte te doen over desbetreffende bendeleden, die in dezelfde wijk aanwezig zijn en van wie u zegt dat ze steeds van alles op de hoogte zijn (CGVS p. 13). Het is vreemd dat u het idee heeft gekregen om naar het politiekantoor te gaan dat is gelegen pal in het midden van uw wijk waar uw problemen gaande zijn. Gezien de immer blijvende aanwezigheid van de bendeleden in de straten en gezien de angsten die u reeds drie keer heeft doorstaan na confrontatie met de bendeleden, lijkt het vreemd dat u op zo een ondoordachte en kwetsbare wijze naar het politiekantoor zou stappen. Indien u een klacht wilde indienen kan verwacht worden dat u dit niet openlijk deed in uw eigen wijk, zeker gezien u daarna uiteindelijk naar het huis van uw vrouw verhuisde.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet ter discussie staan. De krantenartikelen gaan over de algemene situatie in El Salvador en doen hier niet ter zake.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een

bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U woonde in Colon, gelegen in de staat La Libertad. U had trouwplannen met toen uw vriend C. (...), maar jullie woonden nog niet samen. C. (...) woonde met zijn moeder in de gemeente Soyapango, gelegen in de staat San Salvador. U studeerde aan de universiteit en werkte tegelijkertijd als beheerder in een fitness centrum. C. (...) werkte in een callcenter en kocht en verkocht wagens in bijberoep sinds 2015.

Toen C. (...) maandag 1 juli 's ochtends thuis kwam, nadat hij boodschappen was gaan doen, kwam er iemand op uw deur kloppen. Hij deed open en zag een jongen van ongeveer vijftien jaar voor zijn deur staan. De jongen gaf hem een gsm en toen hij die aanpakte, sprak een bendelid hem aan. Het bendelid eiste \$6000 van hem en zei dat indien hij dit niet zou geven hij een aanslag op C. (...) zijn leven zou plegen. Toen C. (...) tweemaal aanhaalde dat hij dat bedrag niet kon betalen, gaf het bendelid hem nog een week de tijd om het geld te verzamelen en haakte hij vervolgens in.

C. (...) had reeds eerder met u afgesproken dat jullie die dag uw paspoort zouden gaan halen. Hij ging u daarom na het incident aan zijn voordeur ophalen op uw werk. Hij vertelde u pas wat hem was overkomen eerder die dag nadat jullie het paspoort hadden afgehaald en in uw woning waren aangekomen.

Sinds de dag van het incident ging C. (...) enkel nog heen en terug langs zijn woning. Hij verbleef enkele dagen bij u. Jullie hadden beslist dat u niet meer naar uw woning zou gaan voor uw eigen veiligheid. Aangezien er echter nog enkele spullen van u in zijn woning lagen en u bleef aandringen om die samen met hem te gaan ophalen, beslisten jullie dat jullie op een dag vroeg in de ochtend er heen zouden gaan. Op 9 juli rond vijf uur 's ochtends gingen jullie naar C. (...) zijn woning. Toen jullie zijn woning verlieten en naar de auto stapten, werden jullie benaderd door bendeleden die jullie vroegen waar het geld was dat C. (...) moest betalen. Jullie antwoordden dat jullie het geld niet hadden. Daarop richtte één van de bendeleden een pistool op C. (...) en begon u te wenen. U smeekte hen om C. (...) niets aan te doen en vroeg of jullie twee dagen meer tijd konden krijgen om het geld bijeen te zamelen. De

bendeleden stonden dit toe, maar waarschuwden jullie om niet te proberen weg te vluchten, aangezien ze jullie in dat geval toch zouden komen opzoeken en doden.

U en uw man waren onderling overeen gekomen dat jullie hen \$2500 zouden geven. Twee dagen later, op 11 juli, kwamen de bendeleden weer langs om het geld op te halen. Toen C. (...) hen \$2500 gaf, werden ze lastig op hem aangezien dat bedrag niet overeenkwam met hetgeen jullie hadden afgesproken. De bendeleden wezen C. (...) erop dat hij geen spelletjes met hen kan spelen en dat hij moet gehoorzamen wanneer iets van hem wordt gevraagd. C. (...) vroeg hen om hem te helpen en ze stemden in om hem nog een week extra tijd te geven om het overige gedeelte van het bedrag te verzamelen en te overhandigen. Ze waarschuwden hem dat het zijn laatste kans was en dat indien hij volgende keer niet in staat zou zijn om hen het bedrag te overhandigen, ze hem zouden doden.

Op 17 juli ging C. (...) naar het politiekantoor om aangifte te doen van de incidenten die hadden plaats gevonden. Hij vertelde de agent wat hem was overkomen en die zei hem dat wanneer ze bendeleden zouden aanhouden, hij de kans zou krijgen hen te komen identificeren en te zeggen of het de bendeleden zijn waarmee hij zelf problemen had gehad. De agent wilde hem geen aangifte geven, maar vroeg wel zijn telefoonnummer. Op die manier zouden ze hem kunnen contacteren in het geval ze hem nodig hadden.

C. (...) keerde terug naar uw woning en later op de dag kreeg hij telefoon van zijn buurvrouw die zei dat er om het half uur mensen voorbij zijn huis kwamen die vroegen waar hij was. C. (...) lichtte zijn buurvrouw niet verder in over zijn problemen. Nadien werd hij ook door een vriend opgebeld die hem vroeg of hij problemen had, aangezien personen aan het vragen was of ze hem hadden gezien. C. (...) besliste om over zijn problemen te vertellen tegen zijn vriend. Zijn vriend zei dat hij niet naar de politie had moeten gaan en op dat moment beseftte C. (...) dat hij niet naar zijn woning terug kon. Het feit dat hij namelijk naar de politie was gegaan zouden de bendeleden opvatten als een daad van verraad en ze zouden hem vermoorden.

U en uw man beslisten dat jullie jullie huwelijk, dat drie dagen later zou plaats vinden in San Salvador, zouden annuleren. C. (...) sloot zich op bij u thuis en kwam de komende dagen niet meer buiten. Hij nam ontslag op zijn werk en u stopte abrupt met uw laatste semester op de universiteit. In ongeveer een week tijd planden jullie wat jullie verder zouden doen. Jullie beslisten om toch nog te huwen, maar op een locatie ver af gelegen van San Salvador. Op 27 juli trouwden jullie in intieme kring in Sonsonate.

De volgende dag, op 28 juli, verliet u El Salvador samen met uw man en zoon. Jullie verbleven enkele dagen op huwelijksreis in Parijs en reisden vervolgens op 31 juli door naar België. Op 5 augustus 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw identiteitskaart, paspoort en rijbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

"(...)"

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/>)

[coi focus salvador situation securitaire 20190715.pdf](#) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 249 594, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 249 596. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissingen dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen door de bendeleden die verzoekende

partij heeft gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn. Bovendien is het onbegrijpelijk waarom verwerende partij een bocht maakt van 180 graden in vergelijking met de erkenning van vluchtelingen uit El Salvador vorig jaar. Immers, toen werd aan quasi iedereen internationale bescherming geboden omwille van de bende problematiek in het land. De situatie is er niet op verbeterd, integendeel! Verwerende partij ontkent ook niet dat de bendes er de mensen afpersen, bedreigen en vermoorden. Waarom dit er zich thans niet meer toe zou verlenen om bescherming te geven aan verzoekende partij, is voor verzoekende partij een raadsel...

Waar verzoeker wordt verweten onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de vragen die hem werden gesteld en geen verklaring te hebben geboden voor het feit dat hij gedurende jaren van auto's verhandelen door de bende met rust werd gelaten terwijl andere mensen steeds *renta* moesten betalen, betogen verzoekende partijen als volgt:

“Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Eerstens ontkent zij niet dat verzoekende partij weldegelijk een risico profiel heeft en dat zij omwille van haar bijberoep de risico loopt om door de bendeleden geïsoleerd te worden.

Zij vindt het echter vreemd dat verzoekende partij gedurende 4 jaar geen rente diende te betalen.

Verzoekende partij kan uiteraard niet in de hoofden kijken van de bendeleden en een sluitend antwoord geven waarom zij haar aanspraken als zij al 4 jaar bezig was. Zij heeft echter uitgelegd dat dat een bijberoep was, dat zij hier niet mee te koop liep en enkel handel dreef met mensen die zij kende. Hoogstwaarschijnlijk bleef zij daardoor onder de radar van de bendes tot zij inderdaad opmerkten dat verzoekende partij veel van wagen veranderde en op het spoor kwamen dat zij ook handel dreef in auto's. Verzoekende partij vermoedt dat zij een dergelijk hoog bedrag vroegen omdat zij erachter waren gekomen dat zij al enkele jaren deze business had en ervan uit gingen dat zij over dat bedrag beschikte...

*Verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij iedereen over dezelfde kan scheert en ervan uit gaat dat verzoekende partij ook al veel eerder bedreigd had moeten zijn, omdat andere handelaars ook *renta* dienden te betalen.”*

Waar de commissaris-generaal het opmerkelijk acht dat niemand van verzoekers familie die nog in El Salvador woont nog enige last heeft ondervonden van de bendeleden in kwestie, voeren verzoekende partijen het volgende aan:

“Telkens als verzoekende partij contact opneemt met haar moeder, zegt zij dat zij geen verdere problemen heeft gekend. Verzoekende partij vermoedt dat zij dat doet om haar niet verder ongerust te maken. Immers, in maart 2020 vernam verzoekende partij van haar opa dat haar moeder geld had geleend van hem omdat zij afgeperst werd. Verzoekende partij vroeg hiernaar aan haar moeder, maar zij ontkent omdat zij verzoekende partij niet nog meer kopzorgen wil bezorgen...”

Waar de commissaris-generaal het vreemd acht dat verzoeker besloot om pas na de deadline van betaling die de bendeleden hem hadden gegeven samen met verzoekster langs zijn huis te gaan en de spullen van verzoekster te gaan halen, stellen verzoekende partijen het volgende:

“Verzoekende partij nam weldegelijk haar voorzorgsmaatregelen toen zij naar haar huis ging: zo gingen zij om 5 uur 's morgens naar het huis omdat er zo vroeg heel weinig bendeleden aanwezig zijn. Verzoekende partij merkt op dat zij op dat ogenblik ook niet erg rationeel na dachten. Zij waren in pure paniek en wanhoop.

Deze redenering toont aan dat verwerende partij zich helemaal niet kon inleven in de traumatische en situatie waarin verzoekende partij zich bevond.”

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen wijst op de ondoordachte en kwetsbare wijze waarop verzoeker naar het politiekantoor zou zijn gestapt, stellen verzoekende partijen het volgende:

“Verzoekende partij was de wanhoop nabij. Het was één dag voor de deadline en zij had het geld niet. Verzoekende partij had ook geen andere keus dan een klacht neer te leggen bij de politie, in de hoop dat degene die haar bedreigden zouden worden opgepakt waardoor zij wat mee ademruimte zou krijgen.

Verzoekende partij is bovendien niet te voet naar de politie gegaan, maar met de auto. Wanneer het gehoor erop wordt nagelezen, wordt het volgende terug gevonden: p. 21 CGVS

(...)

Verzoekende partij heeft dus verklaard dat zij het 'beter vond om naar de politie te stappen'... Verzoekende partij neemt haar woorden erg letterlijk! Naar de politie stappen is een uitdrukking in het

Nederlands, dat betekent niet dat zij letterlijk naar de politie stapte/wandelde! Verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water."

Verzoekende partijen stellen verder dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat zij met de dood werden bedreigd en geen kant meer op konden. Zij stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, hij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2020 volledig ontspoord is en dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel "*El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay*" uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel "*A Nation Held Hostage*" van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

"Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte."

Verzoekende partijen besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 12 februari 2021 legt verwerende partij in beide zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen van afpersing. Verzoeker zou op 1 juli 2019 via een gsm die hem door een jongen aan zijn deur werd gegeven zijn aangesproken door een bendelid dat van hem 6000 dollar eiste en hem hiervoor een week de tijd gaf. Verzoeker zou sinds die dag bij verzoekster verbleven hebben, maar op 9 juli 2019 samen met verzoekster zijn teruggekeerd naar zijn woning om enkele spullen van verzoekster op te halen. Bij het verlaten van zijn woning zouden verzoekende partijen benaderd zijn door bendeleden die hen vroegen waar het geld was dat verzoeker moest betalen. Nadat zij hadden geantwoord dat zij het geld niet hadden, zou één van de bendeleden een pistool op verzoeker gericht hebben en zou verzoekster zijn beginnen wenen. De bendeleden zouden hen dan nog twee dagen hebben toegestaan

om het geld bijeen te krijgen, maar hen gewaarschuwd hebben niet te proberen weg te vluchten. Twee dagen later zouden verzoekende partijen aan de bendeleden 2500 dollar hebben gegeven. Hierop zouden de bendeleden lastig zijn geworden, maar uiteindelijk hebben ingestemd om verzoeker nog een week extra tijd te geven om het overige gedeelte van het bedrag te verzamelen en te overhandigen, met de waarschuwing dat dit de laatste kans was en dat verzoeker zou worden gedood als hij de volgende keer niet in staat zou zijn om hen het bedrag te overhandigen. Zes dagen later, op 17 juli 2019, zou verzoeker naar het politiekantoor zijn gegaan om aangifte te doen van de incidenten. De agent zou geen bewijs van aangifte hebben willen geven, maar wel verzoekers telefoonnummer hebben gevraagd zodat ze hen konden contacteren in het geval ze hem nodig hadden. Later op de dag zou verzoeker telefoon hebben gekregen van zijn buurvrouw die zei dat er om het half uur mensen voorbij zijn huis kwamen die vroegen waar hij was. Nadien zou hij ook door een vriend zijn opgebeld die hem vroeg of hij problemen had, aangezien personen aan het vragen waren of ze hem hadden gezien. Verzoeker zou toen beseft hebben dat hij niet naar de politie had mogen gaan, nu de bendeleden dit zouden opvatten als een daad van verraad en hem zouden vermoorden. Verzoekende partijen zouden toen beslist hebben om hun huwelijk, dat drie dagen later in San Salvador zou plaats vinden, te annuleren en niet meer buiten te komen. Zij zouden op 27 juli 2019 toch in intieme kring in Sonsonate getrouwd zijn en de volgende dag El Salvador verlaten hebben, enkele dagen op huwelijksreis in Parijs zijn gegaan en op 31 juli 2019 zijn doorgereisd naar België, waar zij op 5 augustus 2019 elk een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Ter staving van hun verzoeken legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure fotokopieën van hun identiteitskaarten, van hun paspoorten, van hun rijbewijzen, van een nieuwsartikel, van een studiebewijs van verzoekster, van hun *blanco* strafbladen, van hun huwelijksakte en van een document van de universiteit waar verzoekster studeerde neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5+B, map met 'documenten').

De identiteitskaarten, paspoorten, rijbewijzen, studiebewijzen, *blanco* strafbladen en de huwelijksakte hebben betrekking op de identiteit, nationaliteit, reisweg, het studieniveau, de burgerlijke staat en de rijkunsten van verzoekende partijen. Dit zijn alle elementen die niet ter discussie staan, doch die geen betrekking hebben op de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten. Wat betreft het nieuwsartikel wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat dit betrekking heeft op de algemene situatie in El Salvador, wat door verzoekende partijen niet wordt betwist. Ook dit stuk heeft dus geen betrekking op de vervolgingsfeiten die voor verzoekende partijen de aanleiding voor hun vertrek uit hun land van herkomst zouden hebben gevormd.

De Raad besluit dat verzoekende partijen een beperkte inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, treedt de Raad vooreerst de commissaris-generaal bij waar deze het opmerkelijk acht dat hoewel verzoeker verklaarde dat de bendeleden alles weten over alle mensen in hun wijk en ook alles over hem wisten – reden waarom ze nooit zijn documenten controleerden – en dat verkopers en zij die voor leveringsbedrijven werken *renta* aan de bendes moeten betalen, verzoeker pas na vier jaar werd aangesproken om *renta* te betalen, niettegenstaande hij volgens zijn verklaringen gedurende vier jaar autohandelaar was en met zijn verkoopwaar in de wijk kwam en voor zijn job met verschillende auto's rondreed.

Verzoekende partijen voeren aan dat verzoeker heeft uitgelegd dat zijn handel in auto's een bijberoep was, dat hij hier niet mee te koop liep en enkel handel dreef met mensen die hij kende. Dit is evenwel een vreemde argumentatie voor iemand die handel drijft en die ook niet geheel in overeenstemming is met verzoekers verklaringen op het CGVS dat als iemand hem zei dat hij zijn wagen wou verkopen voor een interessante prijs, hij die dan kocht en doorverkocht en dat als hij een wagen verkoopt en dat publiceert, de koper dat zal doorvertellen aan een andere persoon en dat het zo steeds doorging (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8). Voorts verklaarde verzoeker dat hij dacht dat de bendeleden hem altijd met verschillende wagens zagen (*ibid.*, p. 16). In het licht hiervan is het inderdaad opmerkelijk en weinig aannemelijk dat de bendeleden pas na vier jaar een *renta* van hem eisten. Hoe dan ook moeten de bestreden beslissingen worden gelezen als een geheel en niet

als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Zo wordt in de bestreden beslissingen tevens gewezen op de volgende inconsistenties in verzoekers verklaringen over de reden waarom de benedeleden hem hadden aangesproken om *renta* te betalen:

“U zegt dat het feit dat de benedeleden u hebben aangesproken om te betalen, het gevolg is van noodlottige willekeur. U zegt dat de reden dat ze u een geldsom hebben gevraagd niets te maken heeft met uw handel in auto’s. Dit terwijl u eerder verklaarde dat de benedeleden hadden opgemerkt dat u altijd met verschillende auto’s rondreed en u denkt dat ze daarom beslisten u aan te spreken, aangezien ze hadden nagedacht over vanwaar u uw geld bleef halen (CGVS p.16). U had bovendien eerder tijdens het interview eveneens aangehaald dat telkens wanneer iemand u iets vroeg over de auto waarmee u rondreed, u uitlegde dat u de auto geleend had. Het was uw omgeving met andere woorden wel degelijk opgevallen dat u met verschillende wagens rondreed en u diende zichzelf hiervoor te verklaren. Het is vreemd dat u dat in dit opzicht niet aanhaalt.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog als volgt gemotiveerd:

“Voorts is het opmerkelijk dat niemand van uw familie die nog in El Salvador woont, nog enige last heeft ondervonden van de benedeleden in kwestie. Wanneer u wordt gevraagd of uw moeder of zoon, of zijn moeder, nog enige problemen hebben gekend sinds uw vertrek, antwoordt u dat ze de woning niet uit komen en nergens heen gaan. Zij bevinden zich nog altijd in de kolonie zelf (CGVS p. 13). Meer zelfs, uw moeder woont nog altijd in uw huis (CGVS p.6). Het feit dat uw moeder op zich thuis is kunnen blijven wonen zonder problemen te hebben gekend, roept reeds vragen op. Uw verklaring dat uw familie steeds in de kolonie bleef houdt weinig steek als verklaring voor de reden waarom ze nooit meer problemen hebben gehad. Uw problemen vonden immers telkens plaats voor uw voordeur, in uw kolonie. Dit is hetzelfde huis waar uw moeder nog steeds woont (CGVS p. 6). In de kolonie blijven geeft dan ook geen verklaring voor het feit dat zij met rust zijn gelaten. U zegt wel nog dat ze thuis langs zijn gekomen om naar u te vragen maar dat uw moeder zei dat u er niet was. De laatste keer dat ze u thuis zijn komen opzoeken was twee weken na uw vertrek (CGVS p. 18). Ze zouden niet meer gezocht hebben want ze hadden al overal gezocht (CGVS, p. 18). Wanneer u verder in dit opzicht wordt gevraagd of de benedeleden uw moeder of schoonfamilie daarna nog hebben gevraagd naar u, antwoordt u ontkennend en zegt u dat uw moeder bijna altijd werkt en bijna niet thuis is en dat uw schoonvader zei dat alles rustig is maar dat het nog steeds wel gevaarlijk is. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat het merkwaardig is dat ze geen druk op u hebben uitgeoefend via uw (schoon)familie, gezien ze per sé geld van u willen, antwoordt u dat u denkt dat ze niet meer op het geld uit zijn. U denkt dat ze nu naar u op zoek zijn omwille van de aangifte die u bij de politie heeft gedaan.

Ze willen u terug tegen komen om u te doden (CGVS p. 19). Hier dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen weinig logisch zijn. De benedeleden hadden namelijk, ondanks het veranderde motief van hun zoektocht naar u, nog steeds op een zelfde manier druk op u kunnen uitoefenen. Net zoals ze zouden hebben gedaan indien ze betaling van u wensten, hadden ze uw moeder kunnen bedreigen opdat de boodschap tot bij u zou geraken. Uw verklaringen kunnen maar weinig overtuigen. Uit informatie blijkt namelijk dat het risico van gerichte bedreigingen en geweld niet afneemt, maar na verloop van tijd eerder toeneemt in intensiteit en directheid. Het risico breidt zich bij wanbetaling uit tot andere familieleden en kan leiden tot vervolging na verhuis. Het risico van een specifieke bedreiging dient dus te worden opgevat als een continuïteit. Het risico kan snel stijgen afhankelijk van de aard van de bedreiging en of het gedrag van de betrokkene wordt beschouwd als een daad van verraad of van verzet. Dat de benedeleden slechts aan enkele mensen naar u zouden hebben gevraagd, even naar u zouden hebben gezocht en daarna zouden zijn gestopt aangezien ze ‘overal’ hadden gezocht, is weinig geloofwaardig.”

Waar verzoekende partijen laten gelden dat verzoeker vermoedt dat zijn moeder hem niet ongerust wil maken en verklaren dat verzoeker in maart 2020 van zijn opa vernomen had dat zijn moeder van hem geld had geleend omdat zij afgeperst werd, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet in *concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien is het niet ernstig dat verzoeker het CGVS nooit op de hoogte heeft gebracht van de afpersing van zijn moeder hoewel hij dit van zijn opa geruime tijd voordat de bestreden beslissingen werden genomen had vernomen. Er wordt trouwens niet ingezien waarom verzoekers moeder deze informatie voor verzoeker zou achterhouden, nu dit een impact kan hebben op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Wat de Raad totaal niet aannemelijk acht, is de verklaring van verzoeker dat hij pas na de deadline van betaling die de benedeleden hem hadden gegeven besloot om samen met verzoekster langs zijn huis te gaan om de spullen van verzoekster te gaan halen. In de bestreden beslissingen wordt hierover in hoofde van verzoeker nog het volgende gesteld:

“U zegt in dit verband dat u nog niets af wist van de ernst van de feiten (CGVS p. 19). Dit is gezien de Salvadoraanse context weinig aannemelijk. Bovendien valt dit moeilijk te rijmen met uw eigen gedrag. Zo verbleef u gedurende acht dagen na de bedreiging bij uw vrouw uit angst voor de benedeleden (CGVS p. 12) Bovendien hebben de benedeleden u met de dood bedreigd. U zegt ook dat zij niet slapen en heel de nacht de wacht houden (CGVS p. 8). Dat u beslist om na het verlopen van de termijn samen met uw vrouw naar huis te gaan zonder geld of de intentie te betalen omdat u “de ernst van de feiten niet zag” is niet aannemelijk.”

Door aan te voeren dat zij wel degelijk hun voorzorgsmaatregelen namen toen zij naar verzoekers huis gingen, en toe te lichten dat zij om 5 uur 's morgens naar het huis gingen omdat er zo vroeg heel weinig benedeleden aanwezig zijn, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de vaststelling dat het totaal niet aannemelijk is dat zij dit deden (uitgerekend één dag) na het verstrijken van de deadline die verzoeker had gekregen om *renta* te betalen aan de benedeleden. Dat verzoekende partijen op dat ogenblik toch nog naar het huis van verzoeker gingen om *nota bene* “de strijkplank, droogkast, make-up” te halen, getuigt allerm minst van “pure paniek en wanhoop” en van het bestaan van een traumatische situatie waarin de commissaris-generaal zich niet kan inleven.

De zogenaamde voorzorgsmaatregelen die verzoekende partijen zouden hebben genomen toen zij op 9 juli 2019 naar verzoekers huis gingen, staan overigens haaks op de ondoordachte en kwetsbare wijze waarop verzoeker acht dagen later naar het politiekantoor zou zijn gestapt. In de bestreden beslissingen overweegt de commissaris-generaal wat dit betreft in hoofde van verzoeker als volgt:

“Op 17 juli bent u te voet naar het politiekantoor in uw wijk gegaan om aangifte te doen van de bedreigingen die u ontving. Dit kantoor ligt in het midden van uw wijk; in het midden van alles (CGVS p. 21). In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat het zeer vreemd is dat u, nadat u met de dood bent bedreigd door benedeleden uit uw wijk, de dag voor de deadline van betaling te voet door uw wijk naar het politiekantoor wandelt om aangifte te doen over desbetreffende benedeleden, die in dezelfde wijk aanwezig zijn en van wie u zegt dat ze steeds van alles op de hoogte zijn (CGVS p. 13). Het is vreemd dat u het idee heeft gekregen om naar het politiekantoor te gaan dat is gelegen pal in het midden van uw wijk waar uw problemen gaande zijn. Gezien de immer blijvende aanwezigheid van de benedeleden in de straten en gezien de angsten die u reeds drie keer heeft doorstaan na confrontatie met de benedeleden, lijkt het vreemd dat u op zo een ondoordachte en kwetsbare wijze naar het politiekantoor zou stappen. Indien u een klacht wilde indienen kan verwacht worden dat u dit niet openlijk deed in uw eigen wijk, zeker gezien u daarna uiteindelijk naar het huis van uw vrouw verhuisde.”

Verzoekende partijen voeren aan dat verzoeker de wanhoop nabij was, dat het één dag voor de deadline was en dat hij het geld niet had, zodat hij geen andere keuze had dan een klacht neer te leggen bij de politie, in de hoop dat degenen die hem bedreigden zouden worden opgepakt waardoor hij wat meer ademruimte zou krijgen. Op het CGVS antwoordde verzoeker nochtans bevestigend op de vraag of hij de benedeleden de 6000 dollar had kunnen geven en of hij zoveel geld op een rekening of in huis had (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8). Bovendien verklaart dit niet waarom verzoeker naar het politiekantoor pal in het midden van zijn wijk ging, waar zijn problemen gaande waren, en niet naar een ander politiekantoor, temeer nu hij al naar het huis van verzoekster was verhuisd. Waar verzoekende partijen nog menen dat verzoeker niet te voet, maar met de auto naar de politie was gegaan en verwijzen naar een passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker waarin verzoeker stelde dat het beter was om “naar de politie te stappen”, doch met deze uitdrukking nooit bedoeld heeft dat hij te voet naar het politiekantoor is gegaan, gaan zij voorbij aan een andere passage uit deze notities waarin verzoeker wel letterlijk stelde “niet met de wagen, maar te voet” naar het politiekantoor te zijn gegaan (*ibid.*, p. 22). Verzoekende partijen kunnen gezien deze expliciete verklaring dan ook niet ernstig voorhouden dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde feiten en vrees. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde feiten, is de vraag of deze feiten al dan niet gelieerd zijn aan hun behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet *in casu* niet relevant en is het betoog van verzoekende partijen niet dienstig in zoverre zij een band tussen deze feiten en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te

Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) wensen aan te tonen.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden afpersing en bedreiging niet aannemelijk maken.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN